

Cor Hendriks: Dichtlievende Uitspanningen (11): Begeerte

B E G E E R T E .

*Een dunne sluier dekt BEGEERTES snel gezicht,
Het kaarslicht kiest zy voor het helder zonnelicht:
Zy dreigt ons met haar pook, verhit en graag op moorden:
Zy blint het oog en bint de hand met gulde koorden.*

BEGEERTES sluier dekt het licht van ons verstand,
Wanneer het hart, van haar bezeten, blaakt en brand,
Om met geweld of list een s'anders schat te rooven;

Haar pook ziet vrienden aan noch vreemden, en de hoven
En arme daken zyn door haar vergif besmet,
Het geen zich in het merg en in 't gebeente zet.
Zy strekt haar zelf een beul, en zal al 't avrechts loonen,
Wiens hart zy vind bereid, om daar alleen te wonen,
Te heerschen naar haar zin. Die Crassus, dien geen schat
Vernoegen kon, die hy in overvloed bezat,
Maar 't norsche Parthie, dorst schatten, stroopen, scheeren,
Kan door zyn voorbeeld ons en onzen nazaat leeren,
Wyl hem de Parth, om zyne gierigheid gedood,
In zynen mond het goud, dat hy beminde, goot.

Gy Galba, zaagt u niet door's krygsmans hand doorsteeken,
Zo gy door gierigheid niet waart van 't spoor geweeken.

Een Midas die in 't goud zyn heil, en hoogste goed
Gestelt heeft, ziet te laat hoe hem zyn wensch voldoet;
Want daar hy alles, dat hy raakte, in goud verkeerde,
Verstreckte hem tot straf, dat hy zo zeer begeerde;
Toen zag hy dat hy blind gewenscht had om het geen,
Dat hem bederven zouw, schoon 't hem zo minlyk scheen;
En toen hy 't recht gebruik der dingen had verlooren,
Wat past hem beter als 't sieraad van ezelsooren?

Dus ging het Rome meê; die wydberoemde staat
Verviel door overvloed van geld tot overdaad:
De rykdom, die hy trok uit Asie, verstreckte
Tot feller plaag, dan die Carthago hem verwekte;
De slag by Canne, noch 't geluk van Annibal,
Met recht zo zeer geducht van Remus ouden wal,
Heeft zyne vryheid nooit geknakt of weggedreeven,
Zy raakt door d'erffenis van Attalus om 't leven.

Een gierigaard schrikt steeds; leeft altyd ongerust;
Tot dat het wenschen naar zyn dood zyn leven blust,
Strekt hy tot ieders last, ja zelf zyn naaste vrinden,
Die hem nooit aangenaam, dan als hy sterft, bevinden;
Op 't ritslen van een muis meent hy dat iemand loert,
Om hem zyn leeven en zyn schat gelyk te ontrooven,
Hy zal een ieder dien hy ziet, den dief gelooven.
BEGEERTE ontziet geen deugd, vertreed de roem en eer,
Staat na haar wit door list, of door ontbloot geweer.

[P. VLAMING.]